

ordning, att de fatte Försoningen
främför Helgelsen, skru de hika
kunde begripa, hvarföre Försonin-
gen borde föregå Helgelsen. Till följe
af denna upfatning af själs förmå-
gheternas inbördes förhållande
komma momenterna i Naders
ordning att få följande ordalydelse:
1460: Iustificatio est antecedens
et Sanctificatio est consequens: Iller
Iustificatio est causa Sanctificationis
eller: Iustificamur non propter fidei
titatem voluntatis, sed propter me-
ritum Christi. Detta blir nu näka
motstånd mot Filosofernas
påståender, att den moraliska viljan
som är nedlagd i Förnuftet, bestäm-
mer människans moraliska karak-
ter. 1470. Då nemligen hjertat är den
herrskande principen i menne-
skan: så måste uppenbarelse-
sannings verk på hjertat
sedan hjertats ådane känslor
blifvit upväckta, genom den
Hel. Andes verkande i Ondet: så
kommer den rätta uplysningen
ifran hjertat till Förståndet
(Förnuftet). d. v. / Förståndet, (För-

nuftet) kan icke resonera bort kän-
slorna: viljan kan icke keller tillin-
tet göra känslorna: utan Förståndet
förnuftet och viljan måste få sin in-
samfoga sig efter hjertats rörelser.
1471. Af denna lufets utgång ifran
hjertat till viljan, och så vidare till
Förståndet m. m. förklaras nu hvarfö-
re Reformatorerna fatte Försonin-
gen på sin grund, och helgelsen på sin
följd. Man måste nemligen förstå
sig, att människans vilja, som beher-
skar förnuftet, måste utföra hand-
lingen. Men om hjertat är Ondt
är såsom viljan ond: och alla handling-
gar, som utgå från en ond vilja, äro
onda, äfven om de inför världen, eller
i utvärtes mätte skulle synas goda.
1472. Men när hjertat blifvit ge-
nom Försoningen, renadt, förbättrat,
eller nästfödadt: så blir äfven viljan
den subjektiva nemligen som affec-
teras af passionernas Element, och
den subjektiva viljan jäger jag
som förut var ond eller god
förändringen i hjertat. Förändrad
och: detta tillstånd jäger apostle-
ren: viljan häfver jag, men för-
mågan, att göra det goda finner